14/05/2019

“Ας κατανοήσουμε την βαθύτερη αναγκαιότητα της καθημερινότητας”

/ Γνώμες

Π.Χαράλαμπος Παπαδόπουλος

Μπορείτε να φανταστείτε τι θα συνέβαινε εάν αύριο το πρωί σηκωνόμαστε και δεν υπήρχε το σπίτι μας, οι φίλοι, η δουλειά και η πόλη που γνωρίζουμε πολύ καλά να περπατάμε την κάθε γωνιά της; Εάν δεν υπήρχαν οι συνήθειες μας; Τι θα γινόταν άραγε εάν θα έπρεπε κάθε μέρα να στήνουμε εξ αρχής το σκηνικό της ζωής μας;

Η απάντηση είναι άμεση και απλή, χαμός!! Απόλυτη κατάρρευση και αποσυντονισμός. Άγχος κατακλυσμιαίο έτοιμο να τινάξει στο αέρα όλη την ύπαρξη μας. Οπότε αυτό που με τόση απέχθεια ονομάζουμε καθημερινότητα, ρουτίνα ή συνήθειες αποτελούν την βάση πάνω στην οποία μπορούμε να χτίσουμε την ζωή μας. Εάν δεν υπήρχε αυτή δεν θα άνθιζε κανένας ανθρώπινος βίος. Ας σταματήσουμε λοιπόν την υποτίμηση και τον εξορκισμό της καθημερινότητας και ας κατανοήσουμε την βαθύτερη αναγκαιότητα της για τους εξής λόγους:

1. Δεν έχουμε το άγχος του αύριο να μας κομματιάζει.
2. Ξέρουμε που θα βρισκόμαστε το πρωί που θα ανοίξουμε τα μάτια μας.
3. Πάνω κάτω το πρόγραμμα είναι γνωστό.

4. Μας δίνει τις βάσεις και το πλαίσιο ώστε να κτίσουμε την ευτυχία μας, για την οποία ας μην ξεχνάμε ότι πρέπει να παλέψουμε και ν' αγωνιστούμε με μεθοδικότητα, πίστη και ελπίδα.

Σε όλα όμως τα παραπάνω πρέπει να μην ξεχνάμε μια βασική αλήθεια, το γνωστό, το καθημερινό, η ρουτίνα της επανάληψης, είναι σημαντική στο ποσοστό που χρησιμοποιείτε ώστε να κτίσουμε τα όνειρα και τις επιθυμίες μας, και όχι για να μετατραπεί σε τάφο ή κρυψώνα κάθε μορφής χαρισματικότητας και ζωής.

Κι ας έρθουμε τώρα σε αυτά που ονομάζουμε «κοινότυπα» και «συνηθισμένα» τα οποία όμως όταν λείψουν από την ζωή μας, τότε μετα δακρύων κατανοούμε την σημαντικότητα τους.

Στις μέρες μας υπάρχει ένα φοβερό άγχος να αποδείξουμε στον εαυτό μας και στους άλλους, οτι δεν είμαστε ένας "συνηθισμένος" άνθρωπος. Λες και είναι κακό να εισαι ένας απλός άνθρωπος. Προβάλετε και όλοι μεγαλώνουν με την αντίληψη ότι για να έχουμε αξία, πρέπει να «ξεχωρίσουμε», να «φανούμε», να «επιτύχουμε». Κι εδώ κάπου ξεκινάει η τραγωδία. Διότι στην προσπάθεια αυτή να γευθεί κανείς αυτή την ξεχωριστότητα» κάνει τα πάντα. Τα πάντα ακόμη και τα πλέον καταστροφικά. Ας μην ξεχνάμε ότι πολλοί για να ξεχωρίσουν και να γίνουν «είδηση», έφτασαν στην παραβατική και εγκληματική συμπεριφορά, στην απόλυτη ψυχική διαστροφή.

'Ομως η μοναδικότητα δεν είναι το ψέμα και το φάντασμα μια εικόνας που επαιτεί αναγνωρισιμότητα. Εχει να κάνει με τον τρόπο που συνδεόμαστε, αγαπάμε και γευόμαστε την ομορφιά της ζωής στα άμεσα και απλά που είναι άγια και σημαντικά. Είναι ο τρόπος που μοιραζόμαστε την ομορφιά των χαρισμάτων μας, σε μια προοπτική ενότητας.

Ο Mark Manson θα πει, «θα αρχίσετε να εκτιμάτε τις βασικές εμπειρίες της ζωής: τις απολαύσεις της απλής φιλίας, της δημιουργίας ενός αντικειμένου, της βοήθειας προς έναν πρόσωπο που έχει την ανάγκη της, της ανάγνωσης ενός καλού βιβλίου, του γέλιου μαζί με κάποιον για τον οποίο νοιάζεστε. Ακούγετε βαρετό; Αυτό συμβαίνει επειδή τα πράγματα που προανέφερα είναι συνηθισμένα. Όμως ίσως είναι συνηθισμένα για έναν λόγο: επειδή είναι αυτά τα οποία έχουν πραγματικά σημασία...».